

[Tom Behnke]

partiet ikke har nogle væsentlige indvendinger mod forslaget, som det foreligger. Jeg skal dog hæfte en kort kommentar til en del af forslaget. Tidligere var det således, at staten betalte alle udgifterne de første 6½ år; den regel fik vi lavet om – mod Fremskridtspartiets stemmer – således at staten kun betaler 100 pct. de første 1½ år. Vi stemte imod med den begrundelse, at vi mener, at siden det er staten, der dels har inviteret, dels har lukket de fremmede ind i landet, må det også være staten, der afholder udgifterne, og ikke de kommuner, hvor de fremmede tilfældigvis bliver placeret. Men det var jo et ideologisk slagsmål, vi havde i sidste samling, og dette er – som sagt af andre ordførere – kun en konsekvensændring. Derfor kan vi også tilslutte os den del af forslaget.

Sluttelig vil jeg sige, at den foreslåede § 3 i den sociale styrelseslov, den formulering, der er anvendt dér, kan vi kun godkende sammenholdt med de bemærkninger, der er til forslaget – den måde, som den foreslåede paragraf skal tolkes på.

Alt i alt kan Fremskridtspartiet tilslutte sig lovforslaget, og vi regner også med en hurtig udvalgsbehandling.

Lone Dybkjær (RV):

Også Det Radikale Venstre kan tilslutte sig forslaget, og eftersom der har været en rimelig gennemgang af det, skal jeg undlade dette.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg kan tilsige Kristeligt Folkepartis støtte til lovforslaget. Vi vil medvirke til en positiv udvalgsbehandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg vil gerne sige tak for den positive stillingtagen til dette lovforslag. Det lover godt for en hurtig sagsbehandling, så vi kan få det til at træde i kraft den 1. januar 1993.

Der var fra et par partier nogle spørgsmål om økonomien. Jeg vil sige: Jo før vi får spørgsmålene sendt over, jo hurtigere kan vi sende svar tilbage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 136:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Forlængelse af overgangsordning).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Vi er enige i, at det er nødvendigt med denne overgangsordning, da det endnu ikke er afklaret, om der bør etableres en forsikringsfundsordning.

Jeg vil gerne understrege, at da vi sidst behandlede forslaget om en forlængelse, var jeg meget kritisk over for regeringens håndtering af denne sag. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gentage kritikken.

Jeg vil denne gang koncentrere mig om at understrege, at jeg er noget skuffet over, at ministeren, da han afsluttede stikprøveundersøgelsen af, hvor mange ledighedsperioder der har udløst godtgørelsesdage fra arbejdsgiverne, ikke har fundet det betimeligt, at denne sag blev taget op, da den jo klart viser, at man ikke har levet op til at sikre retskravet for lønmodtagere, og a-kasserne og levet op til kravet om den ærlige lønseddel. Vi ved jo alle, at det var vigtigt for forligspartierne bag 17. maj-aftalen at sikre lønmodtagerne den ærlige lønseddel og arbejdsgiverbetaling af godtgørelsesdagene.

Arbejdsgiverne er som sagt en nøglefaktor, og det fremgår også af korrespondancen, at Dansk Arbejdsgiverforening og SALA har haft mange kraftige indvendinger mod oprettelsen af en forsikrings- og fondsordning. Der skal imidlertid ikke megen fantasi til for at finde forklaringen herpå, da det jo klart fremgår af

[Ole Vagn Christensen]

arbejdsministerens undersøgelse, at godtgørelsesdagene ikke udbetales.

Om det er lønmodtageren eller staten, der på denne måde unddrages beløbet, har for os ikke den store betydning. Det er vigtigt for os – og vi håber også, at det er det for ministeren – at lønmodtagerne sikres deres godtgørelsesdage, og at a-kasserne får de fornødne midler til at indhente de nødvendige oplysninger, så lønmodtagerne får udbetalt deres godtgørelse, hvis der da ikke – som det også står nævnt i 1. maj-aftalen – foreligger erklæringer om, hvorfor lønmodtagerne ikke skal modtage godtgørelser.

En løsning på dette problem kunne være at lade a-kasserne udbetale g-dagene og foretage indberetninger til et af de statslige opkrævningssystemer, som samtidig med udsendelsen af andre opkrævninger kunne udsende opkrævning til virksomhederne. Vi mener faktisk, at det haster med at sikre retskravet, og når vi har fået det på plads og det fungerer, vil det nok være betimeligt at foretage nye undersøgelser af, om retssikringen virker efter hensigten, og om arbejdsgiverne udbetaler eller udsteder erklæringer i de tilfælde, hvor der ikke udbetales.

Når det er på plads, kan vi i det kommende halve år tage stilling til, hvorvidt det er nødvendigt med en forsikrings- eller en fondsordning for at sikre retssikkerheden eller risikodækningen for godtgørelsesdagen, når vi har sikret udbetaling og dermed den ærlige lønseddel.

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi kan fra konservativ side varmt støtte dette lovforslag, som går ud på at forlænge overgangsordningen indtil udgangen af 1994. De hidtidige forsøg på at konstruere en forsikringsordning har ikke overvældet os med begejstring, tværtimod ser de noget bureaukratiske og umulige ud. Men lad os nu se.

Vi er i hvert fald tilfredse med, at Folketinget nu vil tage konsekvensen og forlænge overgangsordningen indtil udløbet af 1994, og vi håber på en hurtig og effektiv udvalgsbehandling, så arbejdsgiverne ved, hvad de har at rette sig efter.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre er meget tilfreds med, at fondsord-

ningen hermed gemmes væk. Den er uhenigtsmæssig og alt for bureaukratisk, så derfor fuld tilslutning til lovforslag nr. L 136.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Da vores ordfører, fru Lilli Gyldenkilde, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Man har aldrig set, at lønmodtagerne har fået op til flere overgangsordninger af flere års varighed, når en lov, der pålagde dem udgifter, trådte i kraft. Det er uhyrligt, at arbejdsgiverne kan få den ene udsættelse efter den anden. Socialistisk Folkeparti går ind for, at arbejdsgiverne nu skal betale for to dage, men vi er imod overgangsordningen, og med disse holdninger vil vi kaste os ind i udvalgsarbejdet.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg pudsede brilleglassene en ekstra gang, da jeg så dette lovforslag. Årsagen til min undren er den ganske enkle, at jeg kunne huske, at da Folketinget behandlede sagen i foråret 1992 blev det oplyst, at forsikringsordningen var lige om hjørnet.

Nu kommer arbejdsministeren igen til Folketinget og ønsker denne gang en forlængelse af ordningen med de arbejdsgiverbetalte ledighedsdage på hele 2 år, frem til 1995. I lovforslagets bemærkninger står der ikke ét ord om, hvorfor forsikringsystemet ikke er kommet op at stå, men det kommer ministeren vel med en forklaring på her i dag. Det er en lidt underlig sag, må jeg sige, og regeringen må sammen med de partier, som har forsyndet sig, råde bod på tingene og få gennemført det, de har indgået forlig om. Men når nu loven bliver vedtaget, skulle det ikke undre mig spor, om vi igen i 1995 eller i slutningen af 1994 ser et lignende lovforslag.

Jeg har et enkelt spørgsmål til arbejdsministeren. Jeg kan huske, at da vi behandlede sagen i foråret 1992, var der noget med nogle statslige puljepenge, 60 mio. kr. i 1993 og i 1994, tror jeg. Der fremgår ikke noget som helst af forslaget, men jeg kunne godt lide, hvis arbejdsministeren ville give Folketinget en redegørelse for, hvor disse penge står, og hvordan de vil komme ind i alt det, vi arbejder med her. Jeg synes, det ville have været betimeligt, at det havde stået i bemærkningerne til lovforslaget.

[Poul Nødgaard]

Så jeg kan ikke tilsige dette forslag nogen særlig varm modtagelse, men vi går selvfølgelig ind i udvalgsarbejdet og ser, hvad der sker.

Lone Dybkjær (RV):

Det kunne være fristende at sige et par ord til Fremskridtspartiet, men det vil jeg undlade og i stedet sige, at Det Radikale Venstre støtter dette lovforslag.

Jeg vil gerne give det et par bemærkninger med på vejen. Jeg var lidt ked af Venstres ordførers bombastiske udtalelser om, at forsikrings- og fondsordningen hermed er gemt væk. Det er ikke i overensstemmelse med arbejdsministerens bemærkninger, og jeg går da ud fra, at Venstre fortsat er et loyalt regeringsparti og derfor støtter arbejdsministerens bestræbelser på at arbejde med sagen. Man kan være skeptisk over for, om vi kan nå frem til en eller anden tilfredsstillende konstruktion, men derfra og til at sige, at fonds- og forsikringsordningen er gemt væk for evigt, kan altså ikke være rigtigt, og jeg er ked af, at et af regeringspartierne håndterer sagen på den facon.

Der næst et par bemærkninger til SF's ordfører vedrørende virksomhederne og overgangsordningen. Hvis vi var helt overbeviste om, at det ville blive bedre for lønmodtagerne, hvis vi ikke gav virksomhederne nogle overgangsordninger, kunne vi selvfølgelig begynde at diskutere dem. Men når vi laver overgangsordninger for virksomhederne, er det faktisk også for under en eller anden form at sikre lønmodtagerne, som jo også får gavn af nogle af dem. Man er nervøs for, at hvis de ikke er der, vil det rent faktisk føre til en række virksomhedslukninger, så jeg synes, at betragtningen måske er en anelse unuanceret. Men jeg kan jo bede SF's ordfører om at videregive mit budskab til den egentlige ordfører på området, fru Lilli Gylde, og jeg forventer bestemt ikke, at der opstår en diskussion om det. Jeg vil bare give en lille tillægskommentar til disse synspunkter.

Så synes jeg i øvrigt, at det helt afgørende i denne sammenhæng er jo den diskussion, som vi har rejst – dels under arbejdet, som sluttede med forliget i 1991, dels den efterfølgende diskussion om, hvorvidt lønmodtagerne rent faktisk får deres dagpenge udbetalt. Jeg synes, vi skal være helt nøgterne og sige, at det er klart, at når der i gennemsnit er 300.000-325.000 ledige, er det købers marked, altså arbejdsgivers

marked. Hvis man derfor kommer ud for en arbejdsgiver, som måske kunne ønske at benytte sig af den øjeblikkelige situation på arbejdsmarkedet – uanset om det er lovligt eller ej – kan det helt klart være vanskeligt for lønmodtageren at gøre sine krav gældende. Det er det virkelig alvorlige problem med disse arbejdsgiverbetalte dagpengedage, og selv om det ikke skal ske i forbindelse med dette udvalgsarbejde, vil vi i det videre arbejde lægge utrolig megen vægt på, at vi rent faktisk får det, som er blevet kaldt den ærlige lønseddel. Med andre ord, vi skal være sikre på, at de arbejdstagere, der skal have penge fra arbejdsgiveren, rent faktisk også får deres penge uden direkte eller indirekte repressalier, for det er sådan set nok det største problem i dag.

Efter min mening bør vi arbejde på at nå frem til en ordening, som er en fuldstændig parallel til f. eks. feriegodtgørelsesordningen eller noget tilsvarende, så det er helt soleklart og indiskutabelt, at det er noget, man skal have, og så må vi se, hvordan vi finder den bedst tænkelige ordening. Jeg er tilhænger af, at der er en direkte relation mellem arbejdsgiver og arbejdstager, men hvis det ikke kan lade sig gøre på en ordentlig måde, og hvis vi atter og atter får bekræftet, at arbejdsgiverne rent faktisk ikke udbetaler disse dagpenge på den første dag, må vi finde andre ordninger, så det f.eks. bliver a-kasserne, der overtager det. Jeg er ikke tilhænger af den ordening, vil jeg gerne sige, men jeg synes godt, jeg vil sige til arbejdsministeren ved denne lejlighed, at hvis vi ikke kan nå frem til et eller andet resultat, må vi altså finde nogle andre veje, så den enkelte arbejdstager ikke skal i konflikt med den konkrete arbejdsgiver. Jeg tror ikke, det er et godt tidspunkt for en sådan konflikt, når man har over 300.000 arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg tilslutter mig helt fru Lone Dybkjær's ønske om, at diskussionen om Det Radikale Venstres holdninger til lovforslaget og SF's ønsker til det fortsætter i udvalgsarbejdet. Manuduktionen i de forskellige holdninger hos Det Radikale Venstre og hos SF kan de to egentlige ordførere jo indgå i ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg beklager, hvis fru Hanne Thanning Jacobsen opfattede det som en manuduktion, det var slet ikke meningen. Det var mere et forsøg på at forklare, hvilke motiver vi andre havde, dengang vi indgik forliget om overgangsordningerne.

Glønborg (KRF):

Som det fremgår, er Kristeligt Folkeparti ikke part i aftalen af 17. maj 1991, som skal forlænges med 2 år, og grundene hertil skal jeg ikke repetere. Men vi plejer ikke at være dem, der stikker kæppe i hjulet, når tingene skal fungere i det daglige, så naturligvis vil vi ikke modsætte os, at man forlænger ordningen, når man må erkende, at det ikke er lykkedes at få gennemført det, som aftalen egentlig gik ud på, men at der måske er håb om, at vi kan få det hele strikket sammen på en bedre måde. Med den holdning vil vi gå ind i udvalgsarbejdet.

Når vi snakker om disse godtgørelsesdage, kan jeg ikke lade være med endnu en gang at gøre opmærksom på – hvis fru Lone Dybkjær vil tillade arbejdsministeren at høre efter – at ordningen er noget uretfærdig over for visse brancher. Og endnu en gang må jeg sige, at forudsætningen for, at Kristeligt Folkeparti vil gå ind i aftalen er altså, at man finder ud af at tage hensyn til de brancher, som ikke selv kan gøre for, at man af og til må sende folk hjem midlertidigt. Så er det sagt klart og tydeligt endnu en gang!

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Tak til de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget, som vi jo meget gerne skal have vedtaget, inden Folketinget tager hjem til jul. Det er nemlig forudsætningen for, at tingene kan fungere efter den 1. januar 1993.

Hr. Ole Vagn Christensen havde nogle kritiske bemærkninger vedrørende mine reaktioner eller mangel på samme i forbindelse med resultatet af den undersøgelse, som jeg sendte til forligspartierne i september 1992. Dette resultat vil nu blive offentliggjort, og det første, der vil ske herefter, er, at vi afæsker parterne på arbejdsmarkedet deres mening i Landsarbejdsmødet. På den måde kan vi få et fingerpeg om, hvad vi videre skal tage fat på i den anledning.

Hr. Poul Nødgaard var noget kritisk, og det skal hr. Poul Nødgaard naturligvis også have lov til at være. Hr. Poul Nødgaard spurgte om den egentlige årsag til, at vi ikke får etableret denne fonds- eller forsikringsordning, og det vil jeg godt give en kort forklaring på.

For det første er meningen med en sådan ordning jo at hjælpe arbejdsgiverne, specielt de arbejdsgivere, som ville blive hårdt ramt af første og anden hjemsendelsesledighedsdag, når de selv skal betale for dem. Ikke desto mindre har jeg kunnet konstatere, at arbejdsgiverne hverken vil se eller høre noget om en sådan fondskonstruktion, de ønsker den simpelt hen ikke, og det er jo i og for sig et stærkt argument. Vi tilbyder altså at frelse arbejdsgiverne på en ganske bestemt måde, og arbejdsgiverne siger, at de vil aldeles ikke frelses og i hvert fald slet ikke på den måde.

Dernæst ville en sådan ordning være meget bureaukratisk. Den ville jo medføre, at man skulle opkræve et eller andet beløb fra samtlige arbejdsgivere, og disse midler skulle sættes ind i en fondskonstruktion og herefter udbetales til de arbejdsgivere, hvis medarbejdere har mange hjemsendelsesdage. Det ville være meget bureaukratisk, og det ville i øvrigt også være dyrt. I første ombæring troede jeg, at en sådan ordning kunne klares for ca. 7 mio. kr. om året, men de sidste oplysninger, jeg har fået, tyder på, at den vil koste omkring 10 mio. kr. Og når der skal omfordeles et beløb, som vel nok er i underkanten af 100 mio. kr., vil det sige, at bureaukratiet og omkostningerne sammenholdt med ordningens formål slet ikke hænger sammen, er helt ude af proportioner.

Det er altså årsagen til, at vi ikke har kunnet finde en model, som jeg har kunnet anbefale partierne, og det er årsagen til, at vi nu forlænger overgangsordningen. Formuleringen er ganske præcis, ordningen fortsætter, indtil hele forligsperioden er udløbet, ganske som det blev aftalt ved 17. maj-forliget, men dog på en sådan måde, at hvis der bliver etableret en fonds- eller forsikringsordning, stopper overgangsordningen naturligvis samtidig hermed. Der er altså ikke definitivt taget afsked med fondskonstruktionen.

Endelig spørger hr. Poul Nødgaard om de statslige penge i ordningen. Det er jo sådan, at staten har ganske betragtelige udgifter til overgangsordningen, og disse udgifter ville falde

[Arbejdsministeren]

væk, hvis vi fik etableret fondsordningen. Det er baggrunden for, at vi har sagt, at når vi slipper for en udgift, kan vi godt lægge nogle penge ind i fondsstrukturen. Men det bliver der altså ikke behov for, i hvert fald ikke i første ombæring.

Dette være hermed svaret på de spørgsmål, hr. Poul Nødgaard stillede.

Jeg skal sige til fru Lone Dybkjær, at jeg er lige så optaget som fru Lone Dybkjær af det problem, at nogle lønmodtagere formentlig ikke får den godtgørelse fra arbejdsgiverne, som de har ret til. Det er helt utilfredsstillende, det er uacceptabelt, og vi må nødvendigvis afæske arbejdsgiverne et svar på, hvordan vi kan undgå disse forhold fremover. Og hvis vi ikke kan få et tilfredsstillende svar, må vi naturligvis her i Folketinget tage op til overvejelse, hvad der så skal gøres.

Hr. Glønborgs parti er ikke med i forliget, og det betyder naturligvis, at hr. Glønborg har mulighed for at tale om de trængte brancher. Det er meget forståeligt. Jeg er fuldstændig klar over, at ordningen ikke rammer alle brancher lige hårdt. Ikke desto mindre har vi altså haft et ønske om, at virksomhederne i størst muligt omfang skulle undgå hjemsendelsesledighed gennem en anden tilrettelæggelse af arbejdet. Det er jo det incitament, der ligger i ordningen med første og anden hjemsendelsesdag betalt af arbejdsgiveren.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil gerne sige tak til arbejdsministeren, fordi mine konkrete spørgsmål blev besvarede.

Nu sidder Fremskridtspartiet jo ikke i regeringen – ikke endnu da, men det kan vi jo træffe at komme til – og derfor har vi ikke det samme indgående kendskab til tingene som ministeren. Jeg er egentlig noget forbavset over, hvorfor flere af de ting, som ministeren har sagt her, ikke står i bemærkningerne til lovforslaget, så kunne vi have undgået en hel del diskussion.

Jeg har forstået, at arbejdsgiverne slet ikke er interesserede i denne forsikringsordning, og så spørger jeg: Hvis regeringen er klar over dette, hvorfor har man så ikke for længst skruet noget sammen, så man kunne forelægge et færdigt lovforslag om, hvordan det skulle køre i årene fremover? Jeg er næsten 100 pct. sikker på, at når det foreliggende lovforslag er vedta-

get ved tredje behandling, folder alle hænderne, og så kører det bare videre i 2 år, og så kommer man igen med et eller andet – undskyld jeg siger det – makværk, hvis man må bruge et sådant udtryk her fra Folketingets tællerstol.

Sådan bliver det jo nok, og derfor kan jeg ikke rigtig forstå, at man ikke arbejder mere seriøst med sagen, får problemet løst og så færdig, ud af vagten med det. Om det bliver en mere eller mindre dyr ordning vil tiden vise, når arbejdsministeren lægger sine konkrete ting frem, men jeg er meget spændt på at høre, om ministeren allerede i dag kan give noget bud på, hvordan denne sag vil udvikle sig fremover. Det synes jeg vi savner at få noget at vide om.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal starte med at takke ministeren for hans besvarelse, men alligevel er jeg nødt til at stille ministeren et spørgsmål.

Efter hvad jeg forstod på ministerens oplæg, sagde ministeren, at han er lige så optaget af, at vi finder en løsning på problemerne med den ærlige lønseddell og garantien for lønmodtagernes retssikkerhed. Men jeg synes, at der ligesom lå i den videre tale fra ministeren, at det var noget, vi kunne gøre hen ad vejen. Jeg mener, det er meget nødvendigt – og jeg synes, at ministeren skylder at meddele Folketinget, om det ikke er betimeligt – at disse ting bliver understreget, når vi skriver betænkning over lovforslaget. Det kan ikke være rigtigt, at en meget væsentlig del af dette lovforslag, nemlig afsnittet om at sikre lønmodtagernes retssikkerhed for, at de får g-dagene, bare er noget, som vi kan lade køre. Jeg mener helt klart, at vi forligspartier har et fælles ansvar her.

Så vil jeg sige, at jeg var meget glad for fru Lone Dybkjærs bemærkninger, og jeg håber også, at hvis den situation skulle vise sig – det var fru Lone Dybkjærs sidste bemærkning – at den eneste mulighed er, at man bruger det eksisterende system, nemlig a-kasserne, til at klare opgaven, vil man også være indstillet på at gøre det på den måde.

Glønborg (KRF):

Jeg forstår udmærket, at arbejdsministeren endnu en gang taler om hensigten med de arbejdsgiverbetalte dage, nemlig at opnå en bed-

[Glønborg]

re tilrettelæggelse af arbejdet. Men jeg må sige endnu en gang, at der er visse brancher, der af naturgivne grunde ikke er i stand til det. Derfor er der stadig behov for, at vi tilgodeser disse brancher, når vi laver den type straffeforanstaltninger over for arbejdsgiverne, som vi gør her.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan over for Folketinget bekræfte, at hr. Poul Nødgaard ikke er med i regeringen, og jeg skal i øvrigt ikke kommentere det spørgsmål yderligere.

Hr. Poul Nødgaard spørger, hvorfor den redegørelse, jeg gav for et øjeblik siden, ikke er taget med i bemærkningerne til lovforslaget. Hertil må jeg sige, at man kan altså ikke skrive hele verdenshistorien ind i bemærkningerne til samtlige lovforslag, der skal behandles her i Folketinget. Nu har jeg her fra talerstolen givet den redegørelse, som hr. Poul Nødgaard bad om, og jeg synes ikke, der er noget som helst forkert i, at hr. Poul Nødgaard stillede spørgsmålet, og at jeg svarede på det. Det er det, vi har en første behandling til.

Men jeg er lidt ked af, at hr. Poul Nødgaard antyder, at der ikke har været arbejdet seriøst med spørgsmålet. Jeg må helt klart afvise, at vi ikke skulle have arbejdet seriøst med det. Vi har haft en lang, lang række møder og adskillige aktiviteter sammen med parterne på arbejdsmarkedet, først og fremmest arbejdsgiverne, for at forsøge at finde frem til en forsikringskonstruktion, der kunne klare hverdagens udfordringer. Det har altså ikke kunnet lade sig gøre, men det er i hvert fald ikke, fordi der ikke har været gjort et ærligt forsøg, og det er ikke, fordi der ikke har været arbejdet seriøst med sagen. Det har der været fra både mine embedsmænds side og fra min egen side. Jeg står her med en liste over samtlige møder, der har været afholdt i den anledning, og det er en meget, meget lang liste, kan jeg godt love.

Hr. Poul Nødgaard mener også, at det nok ender med et eller andet kludder til sidst. Muligheden for, at der bliver etableret en fondsordning, er altså stadig væk til stede, men så skal der også nye boller på suppen. Vi kan ikke operere med den plan, der har ligget på bordet indtil nu, for den duer efter min bedste overbevisning ikke. Det er da muligt, der kommer nye ideer – det vil jeg ikke afvise – men det oplæg,

som vi har arbejdet med indtil dette øjeblik, kan jeg altså ikke anbefale. Men ellers er vilkårene ganske klare, overgangsordningen fortsætter indtil udgangen af 1994, og herefter er der ikke nogen overgangsordning.

Hr. Ole Vagn Christensen havde nogle bemærkninger om den ærlige lønseddel, eller den ærlige fyreseddel, som man også kalder den. Jeg erkender, at der er et lillebitte hjørne i aftalen fra 1991 om den såkaldte ærlige fyreseddel, der af forskellige grunde ikke er på plads endnu. Det hænger sammen med, at den har været drøftet af parterne på arbejdsmarkedet, som i øvrigt bad Zeuthenudvalget om at tage problemet med i overvejelserne, men nu tager vi selvfølgelig fat på sagen igen for at få dette sidste hjørne bragt på plads.

Jeg er naturligvis enig med hr. Ole Vagn Christensen i, at vi skal have tingene på plads, så lønmodtagerne får de penge, de har ret til, og jeg er villig til at medvirke til, at det bliver kraftigt understreget i udvalgets betænkning, at dette problem skal løses.

Til hr. Glønborg skal jeg kun sige, at det er rigtigt, at nogle brancher har sværere ved at komme fuldstændig af med hjemsendelsesdagene end andre brancher. Men alle brancher har mulighed for at reducere antallet af hjemsendelsesdage ved en ændret arbejdstilrettelæggelse, og jeg kan oplyse, at det har man faktisk gjort et meget, meget langt stykke hen ad vejen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 121:
Forslag til lov om ændring af lov om hunde.